

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **N. J.**, státní příslušník Gruzie
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. MV-54288-6/SO-2017

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (dále jen jako „ministerstvo“), ze dne 18. 1. 2017, čj. OAM-36386-17/DP-2015 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do

Shodu s prvopisem potvrzuje:

14. 8. 2017 (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
 3. Žalobce podal dne 3. 11. 2015 na ministerstvu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, a to na Anglo – americké vysoké škole, o. p. s.
 4. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 18. 1. 2017 bylo správní řízení o žádosti žalobce zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ačkoliv k podání žádosti na území nebyl oprávněn. Žalobce před podáním žádosti pobýval na území na základě udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu s platností od 2. 12. 2013 do 30. 4. 2014. Dne 7. 1. 2014 podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s rodinou dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Ta byla dne 22. 10. 2014 zamítnuta, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, účinného do 23. 6. 2014, řízení však v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo dosud ukončeno, jelikož žalobce podal proti rozhodnutí odvolání. Protože tedy v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobci vydáno platné povolení k dlouhodobému pobytu, nebyl oprávněn svou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podat na území ČR. Jelikož ministerstvo shledalo naplnění podmínek dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, řízení zastavilo.
 5. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl jeho rozpor s § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), když poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, čj. 8 A 157/2013-113, kterým bylo s účinky ex tunc zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013, čj. MV-18262-5/SO/sen-2013, a který ve svém důsledku znamená, že pobyt žalobce na území byl v předmětné době oprávněný.
 6. Žalovaný však napadeným rozhodnutím toto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s aplikací § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když doplnil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 7. 1. 2014 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2017, čj. MV-156414-5/SO-2014, zrušeno a věc vrácena ministerstvu k novému projednání a žalobce podal žádost ze dne 3. 11. 2015 z fikce pobytu, která mu vznikla dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015. Jelikož žalobce nepobýval na území ČR v době podání žádosti na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, nebyl oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť nesplňovat podmínku dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žádost nebyl rovněž oprávněn dle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců podat u správního orgánu I. stupně na území ČR, protože je ji možno podat pouze na zastupitelském úřadě. Jelikož žalobce pobýval na území ČR pouze na základě fikce víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, nebyl oprávněn požádat ani o změnu účelu dlouhodobého pobytu, ani o prodloužení doby platnosti takového pobytu. Na tom nemůže nic změnit ani rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2017, čj. 8 A

157/2013-113, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2013, čj. MV-18262-5/SO/sen-2013. Dosavadní pobytové oprávnění je platné do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti a samotným podáním správní žaloby není tato podmínka odstraněna, jelikož řízení je pravomocně skončené. Je nesporné, že v době podání žádosti i v době vydání prvostupňového rozhodnutí neměl žalobce na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, toto potvrzuje i skutečnost, že žalobce pobýval na území před podáním žádosti na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, resp. poté na tzv. fikci pobytu, která mu vznikla dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek a v době podání žádosti tak žalobce na území nepobýval na fikci dlouhodobého pobytu. K dalším námitkám žalobce žalovaný uvedl, že v § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 a § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jasně stanoveno, kdo je oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. změnu účelu povoleného dlouhodobého pobytu, a správní orgán nemá možnost diskrece. Žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo řádně a dostatečně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce nejprve obecně namítl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu, napadené rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí, a je v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak plyne z § 3 správního řádu. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání obou rozhodnutí byla porušena ustanovení o podmínkách pro výkon činnosti správních orgánů, zejména základní zásady činnosti správních orgánů dle § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Žalovaný se s odvolacími námitkami relevantně nevypořádal.
8. V dalším žalobním bodu pak žalobce uvedl, že žalovaný i ministerstvo nesprávně vyhodnotili situaci, jelikož pro naplnění zákonného důvodu dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny podmínky a obě rozhodnutí, napadené i prvostupňové, jsou tak nezákonná. V důsledku toho, že byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, čj. 8 A 157/2013-113, jehož účinky působí ex tunc, byl žalobce oprávněn podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia na území a ministerstvu. Pokud správní orgány tvrdí opak, pak jsou jejich závěry nesprávné a v rozporu se zákonem. Žalovaný zcela přehlédl tuto argumentaci žalobce již v podaném odvolání.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí poměrně podrobně zabýval veškerými námitkami žalobce, popsal skutkový stav i postup správního orgánu. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo řízení zastaveno, je rozhodnutím procesním, správní orgány tak nemají zákonnou povinnost se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývat.

IV. Jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

10. Na jednání dne 31. 8. 2020 se žalobce nedostavil, přičemž zaslal soudu dne 26. 8. 2020 omluvu nepřítomnosti své i svého právního zástupce. Soud proto jednal dle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „s. ř. s.“), v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný setrval na svých písemných podáních.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
13. Dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.
14. Dle § 42d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území je oprávněn podat na zastupitelském úřadu cizinec, pokud na území hodlá pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce a jde-li o studium podle § 64, s výjimkou vzdělávání v základní škole, střední škole nebo v konzervatoři, které není uskutečňováno v rámci výměnného programu nebo odborné praxe prováděné za úplatu.
15. Dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
16. Soud k první, velmi obecné části žaloby předně připomíná, že dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ve správním soudnictví přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004 – 54, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 Afs 35/2012 – 42). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině.
17. Soud proto posoudil napadené rozhodnutí skrze obecné námitky uplatněné žalobcem, avšak nezákonnost tohoto rozhodnutí z předestřených důvodů neshledal. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, když uvedl všechny skutkové okolnosti dané věci, dostatečně vypořádal veškeré námitky, které žalobce uplatnil v podaném odvolání, a to poukaz na vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, čj. 8 A 157/2013-113, a obecně namítanou nezákonnost prvostupňového rozhodnutí pro rozpor s § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, a vysvětlil, jakými úvahami se při

Shodu s prvopisem potvrzuje:

hodnocení daných skutkových zjištění řídil a jak věc právně posoudil. Soud tedy shledal, že žalovaný postupoval v souladu s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Co se týče skutkového stavu věci, soud má za to, že žalovaný i ministerstvo učinili dostatečná skutková zjištění pro to, aby o věci mohli rozhodnout, postupovali tedy v souladu s § 3 správního řádu, žalobce ostatně samotná skutková zjištění žalovaného a ministerstva nijak nezpochybnil ani neuvedl, které jiné okolnosti nebyly správními orgány dostatečně zjištěny a tím pádem vzaty v úvahu při jejich rozhodování.

18. K námitce ohledně rozporu napadeného rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 – 28, nebo ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017 – 57), případně ke konkrétní námitce účastníka na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019 – 33, či ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020 – 37).
19. Na základě výše uvedeného tedy soud shledal, že postup žalovaného i ministerstva byl v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, vyjádřených v § 2, § 3 a § 4 správního řádu, první obecně formulovanou sérii námitek žalobce proto posoudil jako neopodstatněnou.
20. Soud se dále zabýval jedinou konkrétní námitkou, kterou žalobce v žalobě uplatnil, a to, že řízení o jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nemělo být zastaveno, jelikož pro to nebyly naplněny podmínky, a to v důsledku vydání rozsudku Městského soudu v Praze, který zrušil předchozí rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.
21. Soud však této námitce rovněž nemůže přisvědčit. Správní akty jsou nadány presumpcí správnosti a jejich zrušení správním soudem nepůsobí ex tunc, jak se domnívá žalobce, ale ex nunc (až na výjimky v podobě správního trestání). K tomuto názoru se přiklonil opakovaně i Nejvyšší správní soud, když např. v rozsudku ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016 – 46, uvedl, že „*k účinkům zrušení správních aktů již dříve opakovaně judikoval [viz například rozsudky ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128 (publikovaný pod č. 1815/2009 Sb. NSS) a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 – 175] že právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti; pokud tedy v době rozhodování správních orgánů v nyní projednávané věci vycházely správní orgány z existence pravomocných rozhodnutí, jimiž byl ukončen pobyt stěžovatelky na území České republiky, a z presumpce jejich zákonnosti, nelze jim z hlediska zákona ničeho vytknout. Případné zrušení individuálního správního aktu soudem má účinky toliko ex nunc, které působí výlučně do budoucna (soudní řád správní neobsahuje obdobné ustanovení, jako je § 99 správního řádu, umožňující určit, ke kterému okamžiku nastávají účinky spojené se zrušením rozhodnutí). Jedinou výjimku představuje skupina nicotných aktů, u nichž se má za to, že nebyly nikdy vydány, a tudíž*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nemohly působit právní následky ani v minulosti. Pouze prohlášení nicotnosti, které jen formálně deklaruje neexistenci aktu, který se dosud navenek představoval jako individuální správní akt – rozhodnutí, proto působí ex tunc (viz rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, část V., publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS).“

22. Pokud tedy působí rozsudek správního soudu účinky na žalobou napadené správní rozhodnutí až od svého vydání, v době podání žádosti, tj. ke dni 3. 11. 2015, nesvědčila žalobci z důvodu pravomocného skončení řízení fikce dlouhodobého pobytu, založená původní žádostí, o níž bylo daným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, čj. 8 A 157/2013-113, rozhodováno, a nemohl tak požádat na území o změnu účelu dlouhodobého pobytu na účel studia. Zároveň je nepochybné, že žalobce nemohl podat na území ČR (novou) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť nebyl v dané době držitelem víza k pobytu nad 90 dnů za stejným účelem, tj. za účelem studia, jak předpokládal § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný i ministerstvo tak věc posoudili správně, když řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavili, neboť žalobce nebyl oprávněn žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podat na území ČR.
23. Ani tuto námitku tedy soud neshledal opodstatněnou.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě výše uvedeného tedy soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce byl v řízení neúspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: